

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 24. januára 2012 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému **M. K.**, pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 01. januára 2006, o dovolaní obvineného M. K. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2011, sp. zn. 5To/20/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. K. sa **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 24. februára 2011, sp. zn. 3T/145/2005, bol obvinený M. K. uznaný vinným zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 01. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že:

dňa 28. mája 2005 asi o 00.30 hod. viedol ako vodič v obci T., okres T. po štátnej ceste III/49937 osobné motorové vozidlo zn. BMW 316 EČ: X., pričom počas toho ako bol zastavovaný predpísaným spôsobom príslušníkom PZ Okresného riaditeľstva PZ Topoľčany por. I. K. s vozidlom nezastavil, vozidlo nasmeroval na por. I. K., ktorý musel uskočiť v snahe zabrániť narazeniu vozidla do jeho tela, pri následnom prenasledovaní a zadržení obvineného M. K. bol tento podrobený dychovej skúške na alkohol, pričom bolo zistené, že mal v dychu 0,87 mg/l alkoholu, čo v prepočte predstavuje hladinu 1,81 promile alkoholu v dychu.

Okresný súd za to obvinenému M. K. uložil podľa § 155 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon bol podmienene odložený podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok (podľa § 59 ods. 1

Tr. zák.). Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obvinenému aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 1 roka.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal odvolanie obvinený.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozsudkom z 23. júna 2011, sp. zn. 5To/20/2011 podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 259 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006 sám vo veci rozhodol tak, že obvinenému M. K. uložil podľa 155 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, podľa § 58 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 1 rok.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu 28. októbra 2011 dovolanie. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., t.j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Obvinený argumentuje nasledovne:

„Súd v rozsudku nepresne až zavádzajúco interpretuje výpovede svedka K. a úplne ignoruje rozpory vo výpovediach tohto svedka, ... Zároveň súd klamlivo a v rozpore so zásadami Trestného poriadku interpretuje, že výpovede svedkov, ktoré sú jedinými dôkazmi svedčiacimi v neprospech obvineného, sú zhodné, bez závažnejších rozporov.

V situácii keď nejstávajú priame, objektívne dôkazy o konaní obvineného (svedecká výpoveď je čisto subjektívnym dôkazom, závislým od schopnosti vnímať, stresu a pamäte ako aj motivácie svedka) a je možné vychádzať len z dôkazov nepriamych, je veľmi dôležité úplne a bez pochyb zrekonštruovať priebeh celej udalosti.

Súd sa vôbec nevysporiadal s tou skutočnosťou, že svedkovia sa v podstate zhodnú len na tom, že obvinený chcel jedného z nich zraziť. Ich výpovede ako k tomu malo dôjsť, prečo si to myslia a ako celá udalosť prebiehala, vrátane nejasností o chýbajúcich dôsledkoch ich konania, ktoré sú nevyhnutné (odskok ako brankár a absencia pádu na zem, akéhokoľvek poranenia, či odreniny a pod.) si navzájom odporujú.

Súd značne nepresne interpretuje znalecký posudok Ing. Č., keď uvádza, že práve jeho posudkom bolo preukázané, že obvinený spáchal skutok. Tento záver súdu nemá oporu v posudku, nakoľko Ing. Č. uvádza, že ako je technicky možný priebeh podľa výpovede svedka K., ktorý práve na pokuse prvýkrát zmenil svoju svedeckú výpoveď (stalo sa tak po cca štyroch mesiacoch od udalosti), tak rovnako je technicky možný priebeh podľa výpovede obvineného, pričom Ing. Č. uvádza, že nie je možné vôbec uviesť, ktorý z týchto priebehov sa stal, nakoľko nejestvujú žiadne objektívne stopy či informácie.

Zároveň súd uvádza, opäť neúplne a zavádzajúco niektoré závery z posudku Ing. K., ktorá uvádza tri varianty priebehu deja, vychádzajúc z údajov znalca Ing. Č. a svedkov K. a M. a obvineného...

Taktiež je pozoruhodné, že súd sa vôbec nezaoberal otázkou predĺženej reakčnej doby obvineného. Od momentu ako obvinený mohol spozorovať policajta do momentu, kedy niečo urobil, ubehlo viac ako dve sekundy a za ten čas prešiel obvinený s motorovým vozidlom cca 21 metrov smerom k svedkovi. Ak by mal úmysel ho zraziť, musel by už zo vzdialenosti cca 85 metrov vedieť, ktorým smerom sa svedok na ceste pohne.

Je úplne nepochopiteľné z akého dôvodu súd nezaujíma čo vlastne svedkovia vypovedajú a je nepochopiteľné, že súd nie je schopný vyhodnotiť ich výpovede vo svetle znaleckých posudkov, listinných dôkazov a objektívne daných faktov a zrekonštruovať pre potreby rozhodnutia ich konkrétne konanie ako aj konanie obvineného a následne uvážiť, či vôbec to čo svedkovia vypovedajú, je možné.

Naopak súd vôbec v rozsudku neuvádza, že znalci z odboru psychiatrie ako aj psychológie hodnotia obvineného ako vyzretú osobnosť s výbornou ovládacou schopnosťou bez sklonov k agresivite, a to aj v stave opitosti..... Z posudku č. 299/2010 vyplýva úplný opak toho, čo sa snaží súd vykonštruovať a to, že obvinený bol agresor, ktorý úplne v rozpore so svojou povahou a charakterom, miesto úniku volil útok. Na takýto záver nemá súd absolútne žiadny dôkaz, ide čisto o fabuláciu súdu bez opory vo vykonaných dôkazoch.

Nezákonnosť, nelogickosť zdôvodnení a neaplikácia zásady § 2 ods. 6 Trestného poriadku súdom ukážkovo dokumentuje stať na strane 7 rozsudku, kde súd uvádza, že skutočnosť, že obvinený unikol autom a následne keď vošiel do slepej ulice unikol z auta, nepriamo dokazujú, že chcel zraziť policajta a takto uniknúť trestu. Tento záver

je výsmechom logiky, nakoľko v zrušenom rozsudku z 05. februára 2009, ktorým súd obvineného oslobodil, bola presne tá istá pasáž pre súd nepriamym dôkazom, že obvinený nikoho zraziť nechcel, ale chcel sa policajtovi vyhnúť.

Takéto myšlienkovovo-logické skraty v rozsudku privádzajú obvineného k názoru, že okresný súd si vysvetlil usmernenia krajského súdu tak, že obvineného treba za každých okolností uznať vinným, a to bez ohľadu na dôkaznú situáciu. Takéto konanie považujem na nezákonné.

Považujem za nezákonné ak súd formálnymi floskulami hodnotí priebeh udalosti bez toho, aby bolo jasné aký vlastne je a fabuluje vykonané dôkazy tak, akoby neboli žiadne pochybnosti o vine obvineného...

Zároveň považujem vyhodnotenie dôkazov ohľadom úmyslu za nezákonné, nakoľko sa súd vôbec nezaoberal žiadnymi dôkazmi, ktoré vyvracajú názor súdu vo veci úmyslu obvineného, ktorý sa od posledného rozhodovania, pri tých istých dôkazoch zmenil o 180°. Úmysel obvineného prokuratúra nielenže nedokázala, ale obhajoba vykonanými dôkazmi preukázala, že takýto úmysel je veľmi nepravdepodobný, už len s ohľadom na osobnosť obvineného.

Súd v rozsudku a hodnotení dôkazov nerešpektoval elementárnu logiku a zásady, na ktorých stojí trestný proces, najmä zásadu § 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku, ako aj § 226 písm. a/ a c/ v spojitosti so zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).“

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušil a v zmysle § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila Okresná prokuratúra Topoľčany, ktorá navrhla toto podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril aj svedok – poškodený I. K., ktorý vo svojom vyjadrení z 18. novembra 2011 uviedol, že rozsudok Okresného súdu Topoľčany z 24. februára 2011, sp. zn. 3T/145/2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre

z 23. júna 2011, sp. zn. 5To/20/2011 považuje za vecne správny a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Nitre potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, či je podané oprávnenou osobou a či je prípustné. Dovolaním bol napadnutý právoplatný rozsudok Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2011, sp. zn. 5To/20/2011, ako súdu odvolacieho. Proti takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 368 ods. 1, 2 písm. h/ Tr. por. Dovolanie bolo taktiež podané prostredníctvom obhajcu, čím bola splnená aj podmienka jeho podania oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. (až po výzve predsedu senátu na predloženie plnomocenstva). Bolo podané včas a na zákonom určenom mieste (§ 370 Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a označuje chyby konania a dôvod odvolania (§ 374 Tr. por.).

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je predmetné rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Vzhľadom na obsah podaného dovolania je potrebné zdôrazniť, že podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili sudy nižšej inštancie, pretože podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. môže byť dovolacím dôvodom skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietať právne vady, ale nie je možné účinne namietať vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietať, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne. Teda je možné namietať vo vzťahu k zistenému skutku, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin alebo, že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych vád, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať

len súd odvolací. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Preto s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolacie námietky obvineného sa vôbec nedotýkali právneho posúdenia zisteného skutku, ale naopak, spochybňovali skutkové závery súdov prvého a druhého stupňa. a subjektívne (až neprimeraným spôsobom) kritizovali hodnotenie dôkazov doteraz vo veci konajúcimi súdmi, čo však nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V posudzovanom prípade je tiež potrebné uviesť, že skutok ako bol zistený súdom prvého stupňa (čo odvolací súd odobril) bol v kontexte oboch rozhodnutí správne posúdený ako trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Pokiaľ dovolateľ namieta nedostatok subjektívnej stránky vo forme úmyslu, je to otázka skutkových zistení (nie právnej kvalifikácie), ktoré sa v dovolacom konaní neskúma. Avšak priamy úmysel (v zmysle § 4 písm. a/ Tr. zák.) je vyjadrený vo výroku rozsudku tak, že obvinený „s vozidlom nezastavil, vozidlo nasmeroval na por. I. K....“.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolací súd musel dovolanie obvineného M. K. podľa § 382 písm. c/ Tr. por., na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci, odmietnuť.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. januára 2012

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková